מהו דסימה ה"מ. דבעינן קידוש שחרית בעבודה דמעכבת כפרה

כגון דם וקמילה אבל כליו הקטרת אימורין דלא מעכבא אימא לא תיבעי

קידוש: מהו שיפסלו. בלינה אם לא שקעה בבור ח (בני הגולה)

לחמרי׳ בסדר יומח (דף מו.) דמשקע בו להו: או דילמא כיון דקדוש (ב)

בכלי שרת איפסלו. דלא דמי לקידוש

ידים שהמים ניגבו ואין לינה ז על מי

לחול: ה"ג כי אתא רבין אמר כו'

ול"ג ת"ש (ד): אמר לפניו רבי

יצחק בר ביסנא. לפני ר' (ה) אמי

וכולה רבין אמר לה: שלא שקעו.

בבור: לעבודת לילה. להקטר

חלבים: והוינן בה. קמיה דרבי

ולא פשט לן: דלא לריך (ווי אמי או ולא

להדושי. וכרבי חלעזר בר׳ שמעון דלא פסל לינה בקידוש או דילמא

אין ראויות לקדש יבו דאיפסלו להו

בלינה ואפי׳ לר׳ אלעזר דאי לרבי ליכא למיבעי אין יו לריך דהא אפילו

בקידוש פסל: ולא פשט. ר׳ (ו) אסי

הך בעיא למימר דאין נריך לקדש

האמר ולא לפוסלה בלינה כדהאמרת

כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו ומר פשיט מיפשט דלר׳ חלעזר לא פסלה

בלינה דו: שנים עשר דד. שמוליחין

מימיו ואמרינן בסדר יומא [א.] שיהו

שנים עשר כהנים העסוקים בתמיד

מקדשים בבת אחת: מולני. מפרש

התם גלגלים בו שמעלין אותו

בגלגלין מן הבור שחרית יו שלא יהא

מימיו נפסלים בלינה לפיכך משקעין

אותו ערבית בבור שיהו מימיו

מחוברים למי המעין ובטלה יו לינתן:

מאי לאו. אפילו ר' אלעזר קאמר

לה דאף על גב דפליג בקידוש שניגב

מודה במים: בא לו. כהן יחו אלל

פרו להתוודות עליו ביום הכפורים דכתיב וכפר בעדו וגו' (ויקרא טו):

ראשו לדרום ופניו למערב. מלפון יו

לדרום היה עומד ופניו למערב והתם [לו.] מפרש לה בעוקם את ראשו.

והתם פריך לוקמיה להדיא ממזרח

למערב ומשנינן לה: והכהן עומד.

אחוריו למזרח כן המזבח ופניו למערב

מטרב

מזבח ח

מ א מיי׳ פ״ג מהלכות בית

הבחירה הלכה יח: מא ב מיי׳ שם ופ״ה מהל׳

בוג דה מיי׳ פ״ה מהל׳ בית שג דה מיי׳ פ״ה מה הבחירה הלכה טו ט מד ו מיי׳ פ״ה מהלי מקדש הלכה ט: מה ז מיי׳ פ״ב מהלי

: סלכה יג

פ"ב מהל' תמידין

יאת מקדש הלכה ביסת מקום הכני. מב ג מיי פ"ד מהלי עצודת יוה"כ הלכה א:

ל) ירושלמי יומא פ״ב ה״א, לרושלהי יומא פ"ב "א,"
 לקמן כא, ג) יומא כה: לו.
 מוספ' יומא פ"ב ה"ג. ע' ירוש'
 יומא פ"ב ה"ח, ד) [מוספ'
 ליומא שוומא לה:], ד' וומא לה:], ד' וומא לה: לו. ת״כ נדבה פ״ז ה״ב, ירוש׳ שם ה"ז, ו) [לקמן לג.],
ו) [לעיל יד.], מ) [לקמן
כל:] יומל כג. כז: ע"ש ירושי
שם ספ"מ, פ"ב. ה"א, ע) ממיד כת:, י) ויקרא א יא.

הגהות הב"ח

(א) גבו' הכי אמר ר' אמי (ב) שם אלל פרו ופרו:
 (ב) שם אלל פרו ופרו:
 (ב) רש"י ד"ה או דלתא פיון
 לקדוש להו ככלי: (ד) ר"ה ה"ג
 כי וכו' מ"ש דאמר הס"ד:
 (ב) ד"ה אתר לפניו וכו' לפני כ' ירמיה וכולה רבין אמר לה ירמיה וכונה רבין חמור נה הס"ד ואמי"כ מ"ה כיור עלא: (ו) ד"ה והוען וכי דכי אמי ולא: (ו) ד"ה ולא פשט כ" אמי הך: (ת) ד"ה אנן הכי קאמרינן הא דקשיא לן מרכי לאו משום:

שינויי נוסחאות

א] שיפסלו בלינה (כתה"י), ועי' לע"י: ב] פסיל (ד"ו): ג] דקדיש לפ"ל, וכן בלט"י (m'n): ד] כן, למ"ל, וכן בלט"י (m'n): ד] כן, הא אמר רבי אמי אמר ר"י כוי, למ"ל (צ"ק), וע' בה"ו וח"ל שמקיימיס הגי' שלנו: ה] לוקמה בכל העזרה כולה אלא מאי וכר (רי"ץ ור"ה ריותא לו נו"א): וכר' (פייצ וכיה ביומא לו ע"א). ו) ומודי רבי (ש"מ): ז] תיכת כל ליתל בכתה"י ונתחק בשתכ"י. וע" טה"ק לתקיים הגי' וכן המילה שחרית דלעיל: ח] בבור הגולה (*ש"מ וצ"ק). נ"ל בגלגל (גליון). וע' למכי לרופה: (גירון). וע" חמתי נחוסה: מ] דמשקעי ליה (נייי): ין כ"ל ללינה (מיב): יאן כ"ל אמי וסק"ד והשלד (ממק (ציק): יב] לקדש קאמר (שיה): יגן אי צריך כל"ל (בהיז והגרייב): יד] לינה (בתה", ד"ו): מו] גלגל צריך ככ"ל (בה"ז והגריב): יד] לינה (כתה"י, דה): מו] גלגל וכוי אותו בגלגל (כידג): מו] כאן הס"ד ומס"ד שלא יהיו כוי כל"ל (שמכ"י): יו] ובטלה קדושתן כל"ל (*ש"מ): יח] כהן קרושהן לכ"ל ("ש"מ): יה] כהן קרושהן לכ"ל ("ש"מ): יה] כהן צפון לדרום לכ"ל (צ"ק): כ] למורח כל"ל (מ"ק): ב"מן ואמרינן התם מאן שמעת כלפי המזבח לכ"ל (תו"ק): מ"מן והס"מן: (הס"מ) (ב"ח) בל"ל בחלק (ש"מ): כבן ל"ל בחלק (ש"מ): כבן ל"ל בחלק (ש"מ): כבן מינת ב"מילופות (ע"פ ש"מ וב"ק): בתר החליפות (ע"פ ש"מ וב"ק): כון ל"ל כון קרינן ב"ה (ש"מ): כון ל"ל כון קרינן ב"ה (ש"מ): כון ל"ל בו] קרינן ביה (ש"מ): כו] ל"ל בון ייבן ביו (ש וו). כון לש לשחיטת (ש־חו): כה] במחתה (*ש־חו: כפן יום הבא כל"ל (*ש־חובה"ו): לן ל"ל כמי (ש־ח): לאן ל"ל שמא תמשך (ש־ח). וג" ק"ג שמתחיל כו' מהיום ויפסל . כו׳: לבן דתני הידש ידיו ורגליו עבודה היא, אבל שאר כהנים ס"ד שא"א שלא יהא בהם אחד שאינו חדש שעוסק באברים שלא נתעכלו כל הלילה (שמכ"י): לג] דפשיטא באברים שלא נתעכלו כל (מחכי"): לגן דפשיטא הלילה (מחכי"): לגן דפשיטא (צ"מ): לדן מ"ד בסיפא התדפסל כלן לה"ל קר מוכי מתדפסל כלן דלי"ל קר מוכי ללפרוך מרשל לדוכת לקר מוכי והגיה דכריהם ע"ש. לך בש"מ ופג"ח ופי"מ וטה"ק בכש"מ ופ"מ וטה"ק ברכי לפנינו:

ליקוטים

קידש ידיו ורגליו לתרומת הדשן בו'. כבר ידעת שמצות עשה להיות הכהן מקדש ידיו ורגליו . קודם עבודה שנאמר ורחצו אהרז חייב מיתה בידי שמים שנאמר ירחצו מים ולא ימותו ועבודתו פסולה, ומ"מ אינו חייב לקדש פטולה, ומ"ם אינו זויים לקדש בין כל עבודה ועבודה אלא כל שקידש בשחרית הולך ועובד כל היום כולו ובלבד בד' תנאים אחד שלא יצא מן המקדש ושלא יישן ושלא יטיל מים ושלא יסיח . דעתו, הא כל שעשה אחת מאלו דעות, הא כל שעשה אוחו מאלו צריך לחזור ולקדש ומ״מ למחרתו צריך קידוש אחר שאין קידוש היום מועיל למחרתו אע״פ שעמד ועבד כל הלילה ולא יצא ולא ישו ולא הטיל מים

ולא היסיד דעוד שמיים הידים נמטרות בינה, האפיד קידש בחזייתו היכיה או באיזה שנה שביליה להקטרת איברים של תמיד העובים "היים לידים ופעטיק למט מוקט מנל ידי לרדים לעבודת היום, ומ"מ אם קידש להרומת הדשן אע"פ שהיא בקרבה או מבוד או מבוד לו שהוא בקרבה או באיז לו שהיא בקרבה או באיז בריך לחזור ולקדש לעבודת הלילה ולפעמים באשמורת הראשונה הואיל ומ"מ תחילת עבודת היום היא אינו צריך לחזור ולקדש לשבים בחצות הלילה ואינו צריך לחזור ולקדש לשפיד שלאר במדת שיש שקידש לאחר חצות לילה וצריך לחזור ולקדש ויש שמקדש קודם חצות לילה ואינו צריך לחזור ולקדש. (מאימי יומל כנ.)

מיתיבי ראוהו אחיו הכהנים כו'. למאי דק"ד דלא מיירי בכהני חדתי יש תימה דלח פריך מרישה דתני בו קידוש בתורם את הדשן ויש לומר דפשיטא לו דההוא דתרומת הדשן הוי בכהני חדתי והלת השה דאמאי ס"ד ליו דלא הוו חדתי דבמתניתין דתמיד

[דף כה:] משמע דכולהו הוו חדתי שהעורה היתה ננעלת והם היו באין ממקום שהיו ישנים שם בבית המוקד [הג"ה להן ויש לומר דסלקא דעתיה דמאן דלא פסיל בלינה לא פסיל בהיסח הדעת ומאן דפסיל בהאי פסיל בהאי והני כהני הוה להו היסח הדעת שהיו ישנים בבית המוקד. ע"כ הג"ה]:

מהו דתימא הני מילי עבודה דמעכבא כפרה אבל עבודה דלא מעכבא כפרה לא קמ"ל כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן בעי אילפא לדברי האומר אין לינה מועלת בקידוש ידים ורגלים מי כיור מהו שיפסלו או מי אמרינו הני למאי לקידוש ידים ורגלים קידוש ידים ורגלים גופייהו לא פסול יו בהו לינה או דלמא כיוו דקדוש בלהו בכלי שרת מיפסלי כי אתא רבין

אמר רבי ירמיה אמר רבי אמי אמר ר' יוחנן הדר פשיט אילפא כמחלוקת בזו כד מחלוקת בזו אמר לפניו ר' יצחק בר ביסנא רבי אתה אומר כן יו אלא הכיס אמר יוֹ אסי אמר ר' יוָחגן [משמיה דאילפא] כיור שלְא שקעו מבערב מקרְש ממנו לעבודת לילה ולמחר אינו מקדש והוינן בה למחר אינו מקדש דלא צריך לקדוש או דלמא איפסלו בלינה ולא פשים לן ומר קא פשים ליה מיפשים ת"ש מבן קמין עשה אשנים עשר דד לכיור אף הוא עשה במוכני לכיור שלא יהיו מימיו נפסלין בלינה מאי לאו רבי אלעזר ברבי שמעון היא לא רבי היא והא מדרישא רבי אלעזר ברבי שמעון סיפא גמי רבי אלעזר ברבי שמעון דקתני רישא יבא לו אצל פרו יו ופר היה עומד בין האולם ולמזבח ראשו לדרום ופניו למערב והכהן עומד במזרח ופניו למערב מאן שמעת ליה דאמר בין האולם ולמובח צפון רבי אלעזר ברבי שמעון ֹסדתניא איזהו צפון מקיר מזבח צפוני ועד כותל עזרה צפוני וכנגד כל המזבח כולו צפון דברי ירבי יוסי ברבי יהודה רבי אלעזר ברבי שמעון מוסיף ״יאף בין האולם ולְמזבח רבי מוסיף האף מקום דריסת רגלי הכהנים ומקום דריסת רגלי ישראל אבל מז החליפות ולפנים הכל מודים שפסול ותסברא רבי אלעזר ברבי שמעון היא ולא רבי [השתא רבי] אדרבי יוסי ברבי יהודה מוסיף אדרבי אלעזר בר' שמעון לא מוסיף אגן הכי קאמריגן אי ס"ד רבי היא לוקמה ה במקום דריסת רגלי כהנים ובמקום דריסת רגלי ישראל אלא מאי רבי אלעזר ברבי שמעון היא לוקמה מקיר מזבח צפוני עד כותל עזרה צפוני אלא מאי אית לך למימר משום חולשא דכהן גדול הכא נמי משום חולשא דכהן גדול: ⊕אמר רבי יוחנן יקיִדש ידיו ורְגליו לתרוִמת הדשן חָולשא דכהן גדוָל: ⊕אמר רבי יוחנן למחר אינו צריך לקדש שכבר קידש מתחילת עבודה למאן ° אי לרבי האמר פסלה לינה אי לרבי אלעזר בִר"שְ האמר אין צריך לקדש אפי' מיכן ועד עשרה ימים אמר אביי לעולם לרבי ולינה דרבנן היא ומודי דמקרות הגבר ועד צפרא לא פסלה לינה רבא אמר לעולם רבי אלעזר ברבי שמעוז [היא וראה ר"י דבריו] בתחילת עבודה ולא בסוף עבודה מיתיבי סיראוהו אחיו הכהנים שירד והן רצו וכאו מיהרו וקידשו ידיהם ורגליהם מן הכיור

כלפי ההיכל. ואמרינו כאן טעמא התם: מאן שמעת ליה [דאמר] כו'. דקתני בפירקא דבתריה (יומא מג:) שחטו וקיבל במזרק את דמו סמוך לוידויו מיד אלמא בין האולם ולמזבח לפון הוא לשחיטת קדשי קדשים דהא פר חטאת הוא: כנגד כל המובח. כנגד לפונו ולא מן המובח והלאה לא ללד מזרח ולא ללד מערב ואע"פ שהוא בחלי חלק עזרה הלפוני לאו כשר הוא לשחיטת חטאת דבעינן ^{י)} על ירך המובח וַויקרא אן וליכא: ר' אלעזר מוסיף אף כין האולם ולמובח. שהוא מערבו של מובח ובלבד שיהא (כל) חלק בו לפונו של עורה אבל מורחו של מובח ללד שער נקנור שבו נכנסין לעורה לא מכשר אפי׳ חלק לפוני דקילא קדושתיה דהוא מקום דריסת ישראל וכהנים י"א אמה מקום דריסת ישראל מן השער ולפנים וי"א אמה עד בו ללד המובח מקום של ביו דריסת רגלי הכהנים: רבי מוסיף. אף לפון שבאותן עשרים ושתים אמה של לד מורח שהן דריסת ישראל וכהנים: ה"ג אבל מן החליפום ולפנים הכל מודים שפסול. ומיהו בח בית חליפות האולם עודף רוחבו על רוחב ההיכל ט"ו אמה ללפון וט"ו לדרום והוא נקרא בית החליפות שהיה בכותל האולם מאחריו חלונות שהכהנים מלניעין שם את סכיניהם [וסכין קרי חילוף בלשון ערבי]

מזרח הכי תנן לה במסכת מדות [פ™ד מ״ז] ואשמועי׳ דמאחורי האולם לאו צפון הוא לשחיטת קדשי קדשים דכיון דלא מתחזי מזבח התם לא קרינן∈י על ירך אע"ג דמכשרינן ליה לקמן (דף כו.) לשחיטת קדשים קלים לקדשי קדשים פסול: ו**מסברא דר' אלעור היא ולא רבי.** דלא מודה רבי בבין האולם ולמובח דליהוי לפון: השפח רבי כו?. האי מוסיף דקתני אדר׳ יוסי קאי אדר׳ אלעור לא קאי והא [ע"כ] אדר׳ אלעור (נמין אמרה למילחיה דעל כרחך כיון דמכשר מקום קדושה קלה לשחוט שם מקום קדושה חמורה לכ"ש: אנן הכי קאמרי". הא (ח) דשקליה ליה מרבי לאו משום דרבי לא מכשיר בין האולם ולמובח לשחיטת חטאת אלא הכי קשיא לן כיון דרבי נמי מכשיר (לפון) ללפון שבמזרח למה לו לשוחטו אלל האולם לוקמיה בלפון המזרחי סמוך לכניסתן לעזרה דהא לאו אורח ארעא לאקרובי להיכל: אלא מאי ר"א היא. ומשום דלא מכשר מקום דריסת ישראל וכהנים ושחיטת 🗈 חטאת ממטי ליה להתם אכתי תקשה לך דהוה מצי לאוקמי מקיר מזבח לפוני עד כותל עזרה לפוני דהוי לפון לדברי הכל: אלא מאי אים לך למימר. עליה: משום חולשה דל"ג. שכל עבודות (פנים) של יום הכיפורים עליו ותש כחו להכי ממטינן ליה להתם לפי שהוא לריך להכניס דמו להיכל ולהזות ולא יכבד עליו משוי המזרק והדם: ה"ג. כי מוקמת ליה כרבי הא טעמא איכא: **הרומ**ח הדשן. דכתיב נויקרא ון והרים את הדשן. בכל בקר היה נוטל מחתה בחו מן הגחלים המאוכלות הפנימיות ויורד ונותנה במזרחו של כבש בדרומו של מזבח כדכתיב ושמו אלל המובח ושם היה נבלע במקומו ויימה כה.) והיא היתה בכל יום ראשונה לכל העבודות: מהחילת עבודה. שזו תחילת עבודת יום בשו הוא: הא אמרת פסלה לינה. ולינה בעמוד השחר חליא דכתיב נשמות כגן עד בקר: הא אמר מכאן ועד י' ימים. ואת חלית טעמא משום דקדיש בתחלת עבודת יום זה: ולינה דרבנן. לינה זו שתועיל בקידוש שאין המים בפנינו מדרבנן הוא דגזור בה שלא חולול בלינה ומודה רבי שכשהעלו לכיור מן הבור מקרות הגבר שהוא זמן תרומת הדשן כדאמרינן בפרק קמא דיומא (דף כ.) דמשום האי פורתא לא פסלה לינה בקידוש דלא מסקי אינשי אדעתייהו דדמי כמה לו שקידש ביום: וראה רבי יוחנן דבריו. של ר' אלעזר נכונים במקדש ידיו בתחלת עבודת היום דלא פסל בה לינה ולא במי שקידש בלילה להקטיר חלבים שהוא סוף עבודת יום אתמול: ראוהו אחיו שירד. משנה היא במסכת תמיד (פרק ב מ"א) בתורם את הדשן שירד מן המזבח והמחתה של תרומת הדשן בידו: מיהרו וקידשו כו'. להוציא את הדשן שבמקום המערכה או לסלקו לתפוח שבאמצע המובח והכי תגן בה התם החלו משלין באפר וקידשו כו'. להוציא את הדשן שבמקום המערכה או לסלקו לתפוח שבאמצע המובח והכי תגן בה התם החלו מעלין באפר על גבי התפוח וקא סלקא דעתך בכהנים שעבדו כל הלילה קאי ומקודשי ידים ורגלים היו וצריכין לחזור ולקדש עכשיו שתמשך או עבודה זו עד היום ויפסל קידוש הלילה בלינת עמוד השחר ויועיל להם קדוש זה של אחר קרות הגבר:

גליון הש"ם גמרא אי לרבי האמר פסלו לינה. עיין בב"מ דף (קיב) [קי] ע"ב תוספות ד"ה יצא:

מוסף רש"י

בן קטין. כהן גדול היה: י״ב דד. ליליקת המיס: מוכני לכיור. מפרש בגמ' גלגל לשקעו בבור שיהיו מימיו מחוברין למימי הכיור, ואי לא הוו מפסלו בלינה יספור, יחד מו יחד מפסקת בפיסט לפי שקדשו בכלי ולא כבוד קדשים הוא ליפסל מים קדושים (יומא לו.) אף בין האולם ולמזבח. חלק לפוני שבעזרה שבין האולם ולמובח, אע"ג דלא קרינן ביה על ירך המוצח לפונה דהא במערבו ירך המוצח לפונה דהא במערבו של מוצח הוא, הוי לפון לענין שחיטת קדשי קדשים (דעיר ד.) אף בין האולם ולמובח. אבל חלק לפוני שמן המזרח ולמזבח חבל מוק קפוני שמן התודמ ותמובת (מו שמו לפון התודמ ולוקמה מקיר מזבח צפוני עד כוחל עדרה צפוני. דה לכויע עיקר לפון דירך התובח מתש התם הול (יומא לו.) למחר אין צריך לקדש. לם לו לל מון התקדש לקדש. לם לו לל מון התקדש (יומא כב.)

שימה מקובצת

הני מילי עבודה דמעכבא כו'. מימה דהא לא רחוץ נידים ורגלים) גמרינן חוקה חוקה ממחוקר לחלל בין מעכבה ובין לה מעכבה. אומר מורי דהא דילפינן חוקה חוקה ממחוסר בגדים היינו לענין היכא דלריך קידוש שיחלל אם לא קידש. אבל קשה היכא מצי למעוטי הקטרה ירחלון מים ולא (תמותו) וימתון הא אם לא (תרחלו תמותו) [ירחלו ימותו] חם כח (תרחנו תמוחו) [ירחני ימוחו] וע"כ בהקטרה מיירי דעבודה תמה היא דהא מוכח החם ביומא ,דף כד.) דליכא מיחה לא בזר ולא בכל הפסולים אלא באוחה עבודה שהיא עבודה תמה וואם כון משתמע טפי צבורים נונהם קיחם כן) משנינוש כדי רבעי קידוש בהקטרה משא עבודות, ונראה לי דלעולם הייר לשרת דדוקא עבודה המעכבא כפרה סוי בכלל נולא עבודה דלא מעכבא כפרהן (הוא למעט החטרה), ואע"ג לפניסן (המומר) (ימוחר) דמשמע דכמיב ולא (ממוחר) (ימוחר) דמשמע דמיירי בהקטרה שהיא עבודה ממה, לא מוקמינן ליה בהקטרה הואיל ולא מעכבא [כפרה] אלא בזריקה (ולהקטרת) [ובהקטרת] ימעכבא כפרה דעבודה תמה קמ"ל הסקטיל משם מכונו לע עבודות לקידוש מף דלמ מעכבמ (מהר"פ): למחר אינו מקדש דלא לקירוש. ומני כ"ח והיחן דאמר איו לינה פוסלת בחידוש ידים ורגלים, ובלינת מי כיור לא איירי מידי ורגלים, ובלינת מי כיור לא איירי מידי ולא ידעינן מאי קסבר בהן, או דלמא איפסלא בהו בלינה ואין ראוי לקדש קאמר דאיפסלא בהו בלינה, ואפילו לר"א דאמר דאין לינה מועלת בקידוש מודה דמיפסלא בהו לינה דאי לרבי לא אנטריך דמילתא דפשיטא היא דלרבי מי כיור נפסלים בלינה, (והשתח) [דהשתח] בקידוש ידים פסיל לינה במים לא כ"ש, אלא ע"כ לר"א אינטריך, ולא פשיט רב אסי כיר א אינטריך, ולא פשלה בהו לינה אסי כיר או לא פסלה בהו לינה (כפ"ה). וקשה דלרבי נתו אינטריך לן שפיר לומר דמקדש ממנו לעבודת הלילה דהא איכא למ״ד לקמן (דף כא.) דאינו מקדש לעבודת לילה כלל. מו) לחים ותף ש עפרות כים כנכ. ועוד קשה דמחי קאמר דלא לריך לקדושי ולא נפשוט מידי אי מודה במי כיור אי לא, והא מדקחני מקדש ממנו לעבודת לילה משמע לעבודת היום אינו מקדש אלמא פסלה בה לינה במי כיור. לכך נראה לכייי דודאי פשיטא דסבר דלינה פסלה במי כיור מדקתני לעבודת לילה אבל לעבודת היום לא, אלא קא בעי אי היינו לרבי או לרבי אלעזר,